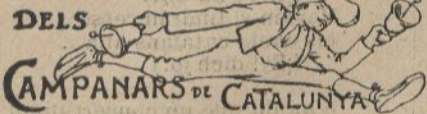

té una gran depreciació,
y al sé al temps de la tallada
jo quedo tallat del tot.
Bé ho veig prou que sou poétichs,
que sou dignes del meu bosch;
mes no puch ab vostras branques
pagar la contribució.
Y ara aplanaré una mica
totas les feixes millors;
y sembranthi blat, ó bé ordí,
y treballant sempre fort,
veuré si aplaco las ansias
de mon estómach traïdor
y d'aquest fisch que 'ns ve á veure
á cada trimestre un cop.
Perdoneume, donchs, pins nobles,
no porto mala interció.
Ni per vlls vos decapito,
ni per cobarts ni traïdors:
sols perque la poesia
ha fet niu en vostres cors
y sou pobres: la malura
que hi há més de teme al món.

L'AVI RIERA.

Badorch (Piera), 3 d'Abril.

Un setmanari catalá publicá en son darrer número una curta ressenya del meeting nacionalista republicá que diferents joves propagandistas vingueren á donar á aquest poble.

Dita ressenya és un teixit de disbarats, per no dir mentidas; no essent exacte que 'ls propagandistas fossin xiulats, sinó rebuts ab hospitalari afecte y fi 'ls aplaudits en alguns punts dels seus discursos.

El meeting tingué de celebrarse en la sala del café y no en la sala de ball, com s'havia projectat, perquè en dita sala hi há un reglament que diu: «No se permite blasfemar», y potser la Junta va creure que 'l mot de República era una blasfemia de las més grossas.

Aquí s corre la veu de que 'ls móvils que inspiraren aquella ressenya, tan tendenciosa, foren las contrarietats que á n'algú li originá 'l fet de no haverse deixat usar ó abusar de la paraula á un jove del poble que no sab llegir ni escriure.

Aixó no ho dihem per xafarderia: no més volem que 'l bon nom de la població quedi en el seu degut lloch.

Torre de Claramunt, 3 d'Abril.

De resultas de la carta escrita desde aquí y ab fetxa del 10 de Mars, un cert s'objete ab vara... de canya s'ha sortit de pollaguera fent la mar de ridiculesas; y després d'haver atribuit aquella carta á uns honrats fills del poble, ara las ha empresas contra eis treballadors d'un bosch no molt lluny d'aquí.

Que 'ns cregui 'l senyor de la vara susdita: refreni las sevas impacencias, sosseguis, y prengui til·la, que és bona pels nervis.

Y á n'el seu conceller, un de dos: ó páguil millor ó despátxil per burro.

Ja ho pot veure: és pel seu bé. En quant á n'alló de fer una escombrada de primera y á las queixas formuladas, ens hi referrem. Y no som sols.

TOCH DE MORTS

EN FRANCISCO ALIÓ

Va morir quasi de repent.

La música catalana deu á l'Alió grans honors: ell fou qui, ampliant la tasca dels folk-loristas, que 's limitavan á recullir las cansons populars, se dedicá á depurarlas y harmonisarlas ab talent y bon gust.

Aixis, aquellas preciosas flors camperolas penetraren en las ciutats, essent las predilectas d'alguns salons de música. Aixis també, ab las alas de papellona que las hi posá l'Alió, atravessaren las fronteras, donant á coneixer als refinats del mon enter que l'olvidada Catalunya possehia una música propia y genuina, inconfondible ab la de otras regións meridionals, l'única que era generalment coneguda com á música espanyola.

Al volum de *Cansons populars catalanas* ne seguí un altre de composicions originals del mestre sobre versos d'en Verdaguier, en Matheu, l'Apeles Mestres, en Guimerá y altres celebrats poetas de

la terra. En totas ellas hi resplandeix el coneixement de la nostra música realsat per una inspiració inestroncable.

Y l'Alió, que fou el felís iniciador d'una tendencia que seguidament ha trobat un esbart de conreadors, com si desdenyés l'èxit merescut que havia trobat, se rendí molt prompte á las imposicions d'una incomprehsible displicencia. Sens dupte vegé que, en aquest país nostre, l'art no basta pera subvenir á las necessitats de la vida.

Recordo que un día vaig reptarlo per no fer res, essent tant lo que podia. Y recordo que, ab aquella rialleta agre-dolsa que may se despintava dels seus llavis, me va respondre:

—El vendre bitllets dóna més que la musiqueta.

Y venia bitllets, demostrant que aquí són més els que 's delectan tentant á la sort que 'ls que buscan una fruició espiritual en l'art.

Jo crech, no obstant, que l'Alió, que volia passar plassa d'escéptich sense esserho, haurá deixat entre 'ls seus papers, á l'anarsen del món, alguna cosa més que 'ls dos volums de música tan justament celebrats y que li asseguran sólida fama entre 'ls més afortunats impulsadors d'una de las més hermosas manifestacions de l'ànima catalana.

Fóra inexplicable que qui tant bé sabia cantar, si desdenyava la vulgaritat de la vida, no cantés alguna que altra vegada pera ell sol.

J. R. y R.

LA FIRA DE LAS PALMAS

—CULLIT AL VOL—

—¡Senyoreta! ¡Senyoreta! Compri una palma per aquesta nena tán bufona!

—Sí, mama: cómpremela.

—Calla.

—Es que vull anar á benehirla.

—¿No ho sabs que cada any la venim á comprar el diumenge al matí, perquè van mes barato?

—No ho cregui, senyora. Aquest any no n'hi haurá pera tothom que 'n voldrá. Anirán escassas.

—¡Un palmó! Acabeume 'ls palmóns!

—¿Tot just som á divendres y ja gruéu pera acabarlos?

—Aixís fa més comerciant. Y ¿que us sembla que farem, aquest any, Borni?

—Si no plou, més que 'l passat. Alló va ser una desgracia. Ja sempre he dit lo mateix: á las frías pera anar be, no hi haurían de passar joves y noyas.

—¿Per qué? ¿No hi donan animació?

—Animació, sí, però no quartos. No més els veus passar fent l'ós amunt y avall, sense que comprin una sola estrellita. ¡A lo menos tinguessin criaturas! Sempre fora més fácil que venguessim algo.

—Noya, noya: miri quinas palmas més hermosas. Ja pot anar Rambla amunt y Rambla avall, que no 'n trobará pas d'altras com las mevas. Semblan d'or.

—¿A quin preu me la posará aquesta segona?

—Perqué és vosté, cinch ralets.

—¿Y si fos una altra?

—Deu. Jo soch aixís. Mirisela bé pels seus quatre costats: hi há una confecció en tota ella, que de such de paciencia, ja 's val, els cinch ralets. ¡Peró está tot tan abandonat, senyora!

—Ja te rahó, ja. Bé, embolquimela, pera que no se 'm vegi: donaré una sorpresa á la filloleta.

—¡Ep!... ¡Ep!... ¿Qui és l'amo d'aquesta parada?

—Tóful: aquest home 't demana.

—Vinch. ¿Qué volfa, senyor?

—Un ram pera aquest enmurriat, que no 'm calla fa dos días ab el malehit ram!... No sé qui 'ls va inventar els

FANTASÍAS, d'Apeles Mestres

PLUJA D'ABRIL

Sinfonia en quatre temps

Forte vivace

Maestoso

Rallentando

Scherzando

rams ¡malehit sigal! Sort que no li acompanyaré jo al Pi: ja se 'n cuidarà sa mare. Jo soch francmasó...

—Setmesó?

—¡Set raves!... ¡Francmasó! Y ab molta honra, ¡malehit sigal!... ¿Quín vols? A veure... Tria, fill de Brama. ¡Deixa que tinguis deu anys! S'acabarà aixó dels palmóns. Ha d'anar á terra, aquesta costum. ¿No li sembla á vosté... ramera?

—Home: mentres jo visqui, que no hi vagi per terra: ¿no veu que jo m'hi guanyo la vida?

—¿Jo vull una palma! ¿Jo vull una palma!

—¡Nena, estiguis quieta! Dissapte te la compraré...

—No, dissapte; ara, ara.

—Que callis.

—¿Cómprili, senyora! ¿Veu, per quatre rals, quina boniquesa?

—Si fossin quatre rals no més...

—Ah... no n'hi comptaré un xavo més. —Peró després hi falta la confitura, y per poch que me 'n fassi ja puja sis ó vuyt rals. Y, després de tot el metge.

—¿Y per qué?

—Perque cada any em té una malaltia. Aixís que me n'he adonat, ja s'ha engolít tots els dolsos.

—Fássila anar á benehir sense confitura.

—¡Y cal!... ¿La creu tan tonta? A més, jo vull que las vehinas vegin que sé fer bé las cosas. Abans de guarnir la palma ab quatre porquerías, primer no surt al carrer.

—Donchs quedis aquesta.

—Guárdimela, que passaré 'l vespre á buscarla.

—Noya: dóm deu céntims de llorer esfullat, que 'l faré benehir.

—Si sou servida.

—Molt bé.

—Y ¿qué 'n fareu, avia, del llorer, un cop benehit?

—Sis fullas darrera la porta pera espantar els bruixots y els mals esperits; una á cada balcó pera que no entrin per forat ni esletxa; y las otras pera l'estofat, que fa un plat bo de veras.

—¿La del estofat també es pels mals esperits?

—¡Cá! Es perquè la noya no 'l tasti: ve-yenthi la fulla li fa fástich y, aixís jo m'el menjo tot.

—¿Cómprim una estrella! Una estrella per cinch céntims.

—Apártat noya, l'any passat una mosca com tu, venent estrelas, em va donar tal trepitjada que 'm va fer veure totas las del cel.

—¡Agafeulo! ¡Agafeulo!

—¿Qué és? ¿Qué ha passat?

—Ha pegat un cop de puny á la cara d'una dona.

—Y ¿per aixó tanta brega? ¿Y donchs jo, que cada deu días li saccejo las costellas, qué m'haurían de fer á mi? ¿Que n'hi ha poca de civilisació encara! ¿Quan ho dich que encara estem en temps de *Maria Antonieta la reina de los Alpes!*...

EMILI GRAELLS CASTELLS.

TEATRES

Aquesta setmana poca cosa hi ha. Potser és degut á que, com que ja 's fa y 's veu comedia á l'Audiencia, las empresas s'han acobardit y han agafat por als nous competidors.